

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การมอบอำนาจให้คณะกรรมการวินิจฉัยทำการวินิจฉัยชี้ขาดแทน

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินตามมาตรา ๔๙ วรรคสาม

แห่งพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒

สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๒๒๐๔.๑/๗๑๕ ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๐^๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยขึ้นตามคำสั่งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ที่ ๔/๒๕๕๓ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๓ โดยในข้อที่ ๕ ซึ่งเป็นเรื่องอำนาจของคณะกรรมการวินิจฉัยนั้น ข้อ ๑^๒ กำหนดให้คณะกรรมการวินิจฉัยมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยให้ความเห็นตามมาตรา ๔๙^๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.

ส่งพร้อมหนังสือที่ นร ๐๖๐๑/๐๑๗๔ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๕ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๑ มาตรา ๓๐ คณะกรรมการจะแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาและเสนอความเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งแทนคณะกรรมการก็ได้ และให้นำมาตรา ๒๙ มาใช้บังคับกับการประชุมของคณะกรรมการโดยอนุโลม

๒ ๕. คณะกรรมการวินิจฉัย

ฯลฯ

ฯลฯ

โดยให้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่แทนคณะกรรมการในการพิจารณาวินิจฉัยให้ความเห็นและการพิจารณาและเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการและดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ดังนี้

๑. การพิจารณาวินิจฉัยให้ความเห็นตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒

ฯลฯ

ฯลฯ

๓ มาตรา ๔๙ ภายใต้บังคับมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ในกรณีที่ปรากฏหลักฐานเป็นที่เชื่อได้ว่าทรัพย์สินใดเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ให้เลขาธิการส่งเรื่องให้พนักงานอัยการพิจารณาเพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดินโดยเร็ว

ในกรณีที่พนักงานอัยการเห็นว่าเรื่องดังกล่าวยังไม่สมบูรณ์พอที่จะยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนตกเป็นของแผ่นดินได้ ให้พนักงานอัยการรีบแจ้งให้เลขาธิการทราบเพื่อดำเนินการต่อไป โดยให้ระบุข้อที่ไม่สมบูรณ์นั้นให้ครบถ้วนในคราวเดียวกัน

ให้เลขาธิการรีบดำเนินการตามวรรคสองแล้วส่งเรื่องเพิ่มเติมไปให้พนักงานอัยการพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง หากพนักงานอัยการยังเห็นว่าไม่มีเหตุพอที่จะยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนตกเป็นของแผ่นดิน ให้พนักงานอัยการรีบแจ้งให้เลขาธิการทราบเพื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาด ให้คณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่ได้รับเรื่อง

๒๕๔๒ คณะอนุกรรมการวินิจฉัยได้พิจารณาหลักการดังกล่าวแล้ว มีความเห็นแยกเป็นสองฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่า คณะอนุกรรมการวินิจฉัยมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดตามมาตรา ๔๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ แทน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินได้ เนื่องจากคณะกรรมการได้มอบอำนาจให้ ตามคำสั่งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินดังกล่าว ซึ่งเป็นการมอบอำนาจตาม มาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า คณะอนุกรรมการวินิจฉัยไม่มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดตามมาตรา ๔๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ แทน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน คณะอนุกรรมการมีเพียงอำนาจเสนอ ความเห็นต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินเท่านั้น เนื่องจากอำนาจวินิจฉัยชี้ ขาดตามมาตรา ๔๙ วรรคสาม เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการ ฟอกเงินโดยเฉพาะ

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินจึงมีมติให้หาข้อปัญหาข้อ กฎหมายดังกล่าวต่อคณะกรรมการกฤษฎีกาตามที่คณะอนุกรรมการวินิจฉัยเสนอ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาปัญหาข้างต้นโดยมีผู้แทน สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย และผู้แทน สำนักงานอัยการสูงสุด เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นว่า โดยหลักแล้ว คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินมีอำนาจตามมาตรา ๓๐^๔ แห่งพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่จะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการ อย่างใดอย่างหนึ่งแทนคณะกรรมการได้ อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่สำนักงานป้องกันและปราบปราม การฟอกเงินขอหารือเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการตามมาตรา ๔๙ วรรคสาม^๕ แห่ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ นั้น เป็นเรื่องการดำเนินการเกี่ยวกับ ทรัพย์สินที่กฎหมายกำหนดให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินมีอำนาจ พิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดในกรณีที่พนักงานอัยการเห็นว่า หลักฐานซึ่งเป็นที่เชื่อได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่ เกี่ยวกับการกระทำความผิดยังไม่สมบูรณ์พอที่จะยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็น ของแผ่นดิน คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) เห็นว่า อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินตามมาตรา ๔๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีผล

จากเลขาธิการ และเมื่อคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดเป็นประการใด ให้พนักงานอัยการและเลขาธิการปฏิบัติ ตามนั้น หากคณะกรรมการมิได้วินิจฉัยชี้ขาดภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ปฏิบัติตามความเห็นของพนักงาน อัยการ

^๔ล๑

^๕ล๑

^๔ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๕ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

ทำให้มีการยื่นคำร้องหรือไม่มีการยื่นคำร้องต่อศาล ซึ่งมีลักษณะทำนองเดียวกับอำนาจของ อัยการสูงสุดในการวินิจฉัยชี้ขาดความเห็นแย้งตามมาตรา ๑๔๕^๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งอัยการสูงสุดไม่อาจมอบอำนาจให้พนักงานอัยการอื่นทำการแทนได้ ประกอบกับมาตรา ๒๙^๗ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ ได้บัญญัติให้การวินิจฉัยชี้ขาดตามมาตรา ๔๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ต้องใช้คะแนนเสียงในการลงมติสูงกว่าเรื่องอื่น ๆ โดยจะต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ จากบทบัญญัติตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการตามมาตรา ๔๙ วรรคสาม เป็นอำนาจหน้าที่โดยเฉพาะของ คณะกรรมการเท่านั้น แม้ว่ามาตรา ๓๐^๘ จะได้บัญญัติให้นำมาตรา ๒๙ มาใช้บังคับกับการประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลมก็ตาม แต่มีความหมายให้ใช้บังคับได้เฉพาะวรรคต่าง ๆ ของ มาตรา ๒๙ ซึ่งย่อมไม่รวมถึงมาตรา ๒๙ วรรคสาม ที่บัญญัติว่า การวินิจฉัยชี้ขาดตามมาตรา ๔๙ วรรคสาม ต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่นั้น เพราะเป็นกรณีเฉพาะของคณะกรรมการดังที่กล่าวข้างต้น ดังนั้น กรณีนี้หากตีความว่า คณะกรรมการจะมอบหมายให้คณะอนุกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดแทนคณะกรรมการได้ ก็จะทำให้ สิทธิของประชาชนตามบทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้ได้รับความกระทบกระเทือนในสาระสำคัญ หรือต้องสูญเสียไป

^๖ มาตรา ๑๔๕ ในกรณีที่มิได้สั่งไม่ฟ้องและคำสั่งนั้นไม่ใช่ของอธิบดีกรมอัยการ ถ้าในนครหลวงกรุงเทพมหานครให้รับส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไปเสนออธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ ถ้าในจังหวัดอื่นให้รับส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไปเสนอผู้ว่าราชการจังหวัด แต่ทั้งนี้มิได้ตัดอำนาจพนักงานอัยการที่จะจัดการอย่างใดแก่ผู้ต้องหาตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๓

ในกรณีที่อธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ ในนครหลวงกรุงเทพมหานคร หรือผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดอื่น แยกคำสั่งของพนักงานอัยการ ให้ส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นที่แย้งกันไปยังอธิบดีกรมอัยการเพื่อชี้ขาด แต่ถ้าคดีจะขาดอายุความหรือมีเหตุอย่างอื่นอันจำเป็นจะต้องรีบฟ้อง ก็ให้ฟ้องคดีนั้นตามความเห็นของอธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดไปก่อน

บทบัญญัติในมาตรานี้ให้นำมาบังคับในการที่พนักงานอัยการจะอุทธรณ์ ฎีกา หรือถอนฟ้อง ถอนอุทธรณ์ และถอนฎีกาโดยอนุโลม

^๗ มาตรา ๒๙ การประชุมของคณะกรรมการ ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ในกรณีที่ประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม หากรองประธานไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด เว้นแต่การวินิจฉัยชี้ขาดตามมาตรา ๔๙ วรรคสาม ต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่

^๘ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) เห็นว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินไม่อาจมอบอำนาจให้คณะอนุกรรมการวินิจฉัยทำการวินิจฉัยชี้ขาดแทนคณะกรรมการตามมาตรา ๔๙ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้

(ศาสตราจารย์พิเศษ ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มีนาคม ๒๕๔๕